

АНГЕЛИНА АНГЕЛОВА

Любовта
— НА —
музата

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Любовта на музата © 2023, Ангелина Ангелова

Редактор Иванка Ангелова

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов @Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фридрих Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2023

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-3079-8

*На баба ми Христина,
чак сега виждам жената отвъд бабата.
Благодаря ти за примера.*

Първа глава

Март, 1858

Лондон, Великобритания

– Маркът! Маркът Пембър! Моля ви, помогнете ми, някой виждал ли е Маркът Пембър! – викът сепна Хенри Ричмънд, херцога Роузбъри, първо, защото жени категорично не се допускаха в мъжкия клуб, в който той се намираше в момента, и второ, заради изпълнения с емоции глас на непознатата – Хенри намираше повечето жени за досадни и елементарни, а след проваления си брак, предпочиташе да избягва компанията им, доколкото бе възможно. Но тъй като вече се беше откъснал от статията, която четеше, си позволи да свали вестника малко по-ниско, в случай че непознатата нахлуе в залата, в която той се намираше.

Стори му се, че виковете ѝ звучат все по-близо и това го изпълни с отдавна забравено вълнение – сам не можеше да си спомни последния път, когато жена бе задържала мислите му за повече от миг. И като всяко друго нещо в живота на херцога, съдбата погледна благосклонно на внезапния интерес, който бе проявил, и само след миг в залата нахлу непознатата, следвана

от няколко служители на клуба, които безуспешно се опитваха да я хванат и да я изведат навън.

Хенри се благодари на съобразителността, която бе проявил да снижи вестника си, защото така можеше да я огледа. Непознатата нахлу като фурия в голямата зала и изведнъж, озвала се сред толкова много мъже, застина. Цялото ѝ същество излъчваше обърканост и страх, но на Хенри не му убягна каква решителност излъчваха очите ѝ. Беше висока, но не прекалено, и това го изненада приятно. На Хенри му беше писнало от дребни фини девойки – на вид повече момиченца, отколкото жени. Имаше гъста къдрава коса, набързо прибрана в някакво подобие на прическа, и макар озантена от шапка, няколко къдрици се бяха измъкнали от фибите и галеха шията ѝ. Дрехите ѝ – евтини и безвкусни – бяха на ръба на вулгарността, но предизвикателно оформеното деколте и бедността някак контрастираха с излъчването на лицето ѝ. Сякаш някой нарочно я беше облякъл така против волята ѝ. Едната ѝ ръкавица се беше смъкнала до китката и Хенри усети едновременно досада от небрежността ѝ и желание да види повече от голото ѝ тяло. Но после очите му отново се върнаха на лицето ѝ – решителна брадичка, която се стегна под оценяващите погледи на аристократите, които я заобикаляха, плътни оформени устни, върху които, слава богу, нямаше червило, и пронизващи сини очи. Младата жена трепна за миг, след което изправи гордо гръб и сякаш отпрати предизвикателство към всички мъже в залата:

– Господа, търся Маркътс Уитакър, виконт Пембър, някой може ли да ме насочи къде да го намеря?

В този момент безползната прислуга най-накрая наобиколи жената и понечи да я изведе насила от залата:

– Мис, моля ви, напуснете, в този клуб не е позволено присъствието на дами!

Но тя дори не удостои с поглед лакеите, сякаш бяха пог нивото ѝ, и отново огледа изпитателно залата:

– Някой от вас може ли да ми каже къде да открия виконт Пембър? – като трева, появявана от вятъра, болшинството от мъжете свеждаше нервно поглед, когато жената погледнеше в тяхна посока. Никой не желаше да се забърква в подобен скандал и по-скоро щяха сконфузено да изчакат прислугата да отведе на трапницата, вместо да ѝ отговорят.

– Моля ви... – в думите ѝ неочаквано прозвуча уязвимост, нямаща нищо общо със смелостта, която бе показала само допреди миг. Никой не наруши тишината. Лакеите отново опитаха да я изведат от залата.

Хенри въздъхна отегчено, жената щеше да се окаже като всяка друга – първо заплашва, после се моли, а накрая рукват сълзите. Разочарован, че всичко ще свърши по очаквания начин, той сведе поглед отново към вестника си, но тогава я чу как просъска:

– Страхливци... какво ли съм очаквала от подобна сбирщина?

Тя енергично се отърси от ръцете на лакеите, които я бяха хванали, и сама се отправи към вратата. Събралите се мъже само гето не ахнаха гружно след думите ѝ. На Хенри му стана смешно, беше рядка гледка да видиш как някаква повлекана успява да постави на място каймака на лондонското общество. Точно преди жената да излезе от залата, погледите им се кръстосаха за миг и сякаш някой го обля със студена вода. Очите ѝ го стрелнаха с такова неподправено презрение, че Хенри, който по подгразбиране се дистанцираше от тълпата в залата, изведнъж се почувства досуц като всеки един от останалите мъже – засрамен. За първи път изпит-

ваше подобно чувство. Непознатата отмести погледа си от него, сякаш не заслужаваше вниманието ѝ.

Без да каже нищо повече, тя напусна и всички дружко си отгърнаха. Сега оставаше само да поискат още порт, да изчакат малко мрачната атмосфера да се разсее и небрежно да обсъдят случилото се. А после щяха да се приберат при жените си и да им разкажат, така че на сутринта цял Лондон щеше да знае за срама на виконт Пембър и лошия му вкус по отношение на жените.

Само че за Хенри нощта щеше да премине по различен начин. Егото му не можеше да се примери, че беше принижен до равнището на всички останали в залата, и то от някаква си уличница... или, в най-добрия случай, оперна певица. Къде изобщо я беше намерил Пембър? И как беше позволил да се стигне до подобна сцена? Поведението му започваше да преминава всякакви граници. Искаше му се да потърси този нещастен глупак за обяснение, но напоследък Маркърс не беше на себе си след неочакваната кончина на баща си. И макар до момента Хенри да бе проявявал разбиране и да бе потулявал, доколкото е възможно, невъздържаното поведение на кръщелника си, тази сцена му дойде в повече. Щеше да го намери още на следващия ден, за да поговорят сериозно.

Хенри улови няколко заинтересовани погледа, хвърлени в негова посока. Не беше тайна за никого, че с Пембър бяха като братя. Но смееше ли някой да дойде и да го попита дали знае нещо за случилото се? Хенри дочете вестника, без да издава раздразнението, което непознатата му предизвика у него. Чуждото мнение нямаше значение. Заради позицията си в обществото – само на стъпка под Нейно Величество, – би било абсурдно да покаже, че сценката го е засегнала по някакъв начин.

Той дори уискито си и поговори с някакъв лорд за очакваните доставки на подправки от Индия. Корабите

му плаваха под флага на Британската източноиндийска компания, но херцог Хенри Роузбъри се бе погрижил всеки един от тях да развява и личния му флаг, право, което никоой друг не бе успял да си отвоюва. Държеше да е ясно на всички колко могъщ и богат беше. Когато разговорът с лорда го отегчи дотолкова, че Хенри действително пожела да се прибере у дома, той рязко го прекъсна и се отправя към изхода.

Можеше да е учтив, когато пожелае, но тази вечер и неочакваният сблъсък с непознатата го бяха направили необичайно раздражителен. Той кимна на кочияша и без повече разяснения се качи в каретата си. Мъжът на капрата пое към дома без излишни въпроси.

* * *

Обикновено краткият път от клуба до дома му успяваше да притъпи всяка емоция до обичайното отегчение, което, рано или късно, завладяваше родените и отгледани в богатство хора като Хенри. Но за първи път от много време раздражението не само не се уталожи, а напротив – нарасна още повече. Наложил си да влезе у дома с умерена крачка, да не блъсне гневно вратата на кабинета и да не тресне чашата в бюрото. Когато икономът почука на вратата, за да провери дали господарят му се нуждае от нещо, Хенри едва не му се разкрещя да изчезва.

Едва. Това беше ключовата дума в случая. Да вика, не беше присъщо на Хенри. Нито да блъска и да вдига шум. Той беше херцог, отгледан от дете с идеята за дълга, който имаше към рода си. Един херцог не показваше чувствата си, той беше над низките страсти и грижи на обикновените хора. И под обикновени Хенри не поставяше само тези без титла, а и всички, с много малки

изключения, с титла по-ниска от неговата. И въпреки възпитанието си, въпреки че през живота си досега владееше напълно чувствата си, в този момент Хенри изпитваше неударжим гняв, който сякаш се разпалваше с всеки изминал миг.

Дори през ум не му беше минавало, че е възможно някой някога да го накара да се чувства низш или недостоен. Та самата му титла отхвърляше всякаква подобна мисъл. И ето че някаква непозната – в ума му се заредиха обидни епитети, – една непозната, без да продума и дума, беше хвърлила душата му в смут, беше го накарала да се чувства като отрепка.

Чувството, за жалост, му беше срамно познато. Неотдавна друга жена го бе подложила на подобно унижение. За разлика от снощната сцена обаче, тогава нямаше свидетели. Хенри закрачи ядно из кабинета. Наложил си да седне и да изпие до дъно брендите, което си беше налял. А после си сипа още едно. И още едно. Нямахше как алкохолът да не помогне. Когато понечи да се прибере в стаята си, усети, че брендите донякъде бе притъпило обидата, но жилото все още стоеше там. Хенри си пое дълбоко дъх и бавно закрачи към спалнята. Щом алкохолът не беше свършил работа, то жена му – без съмнение, щеше да се справи със задачата.

Писмото, което бе пристигнало преди няколко дни, продължаваше да стои неотворено в тайния шкаф на бюрото в спалнята му. Не беше характерно за него да отлага неприятни задачи, затова раздразнението от собствената му нерешителност го вбеси още повече. Тази вечер щеше да прочете проклетото писмо, за да види какво е принудило скъпата му бивша съпруга да му пише. Със замах Хенри разкъса писмото с добре наточения нож за писма. Тръсна го ядно, за да разтвори листа и се зачете.

Нощта предвещаваше да стане още по-лоша.

* * *

Т Е А

Стаго жалки страхливци! Как не се намери един истински мъж, който вместо да се вторачва в деколтето ѝ, да отговори на простичкия ѝ въпрос – къде е онзи нещастник Маркър Уитакър? Помъчи се за пореден път да се освободи от ръцете на лакеите, които най-накрая събраха достатъчно решителност да я хванат и да я изведат от клуба. Двамина от тях я изхвърлиха грубо през входа за служителите, след което демонстративно отриха ръце в панталоните си.

– Да те няма, парцал такъв – подхвърли единият и нагло я огледа от глава до пети.

– Ако припарш още един път до този клуб, няма да сме толкова мили с теб.

И преди Теа да успее да им отговори, вратата се затръшна. Озова се в тъмна и мръсна задънена улица. Чудесно. Сега оставаше да я нападне някой бездомник и майка ѝ да научи за убийството ѝ от вестниците.

Не стигаше, че туберкулозата бавно погубваше живота ѝ, а сега и двете ѝ дъщери се надпреварваха съвсем да го съсият. В никакъв случай Теа нямаше да позволи това да стане. Тя пооправи полите си, повдигна деколтето си, доколкото позволяваше корсажът, и смело закрачи към добре осветената „Сейнт Джеймс“. В един от скритите джобове на полите си се криеше старателно сгънат шал, с който да се прикрие. Не искаше да привлича допълнително внимание. Не можеше да рискува някой на улицата да я разпознае. Стана ѝ смешно, когато си даде сметка как буквално допреди минути бе

приковала вниманието на половината господа в Лондон. Бързите крачки проясниха ума ѝ. Даве си сметка колко глупаво беше постъпила – да отиде в клуба директно от операта... Трябваше да слуша по-често Харолд и по-малко да се поддава на гнева си. Сега щеше да си носи последствията. И да се надява, че никой от онези плужници в клуба няма да я разпознае на поредния бал, на който ще я замъкне разглезената ѝ братовчедка Ариадне. Мина ѝ през ума колко жадно гледаха гърдите ѝ и кисело се усмихна. Надали някой изобщо беше обърнал внимание на лицето ѝ. Тя придърпа шала си още по-плътено и забърза към Харолд.

В този късен час, скандално близо до полунощ, на улицата имаше единствено джентълмени: някои – в добро настроение, спретнати и с лъснати хесиански ботуши – вървяха към любимия си клуб, за да похарчат за една вечер месечната си издръжка на рулетка; други, приведени от притеснение рамене, крачеха тежко и бавно, с олекнали портфейли и натежали мисли за това „как ли ще изкарат до края на месеца“; трети бяха толкова опиянчени, че се налагаше приятелите им да ги подкрепят и заглушават виковете.

Теа сведе глава и само дето не затича, можеше да види Харолд и немаркираната карета, които стояха странно самотни под една улична лампа в средата на „Сейнт Джеймс“. „Меката“ на частните мъжки клубове се оглеждаше с кръвясали очи в красивите витрини на най-популярните шивашки салони. Кляуките, които се споделяха при шивачката през деня, по залез на пръсти се прехвърляха до отсрещната страна на улицата, небрежно се вмъкваха в мъжките клубове и плъзваха по езиците на мъжете по-пивко от отлежалите им напитки.

Никой не можеше да спре слуховете. Можеше само да ги изпревари. И Теа бързаше да направи точно това.

Трябваше на всяка цена да намери онзи проклетник Пембър и да му поиска сметка. Да се увери, че сестра ѝ е добре. Ах, тази глупава Елена. Само да я намери, щеше да ѝ оскубе косата. Но вместо да се унася в подобни блянове, Теа ускори крачка и най-сетне стигна до каретата. Отвори вратата със замах, сварвайки Харолд неподготвен, и побърза да се настани вътре. Каретата потегли още преди Теа да успее да отпусне главата си на облегалката. Най-накрая беше в безопасност. От младата жена излезе дълго стаявана въздишка. Тя посегна за малката манерка с вода, скрита в отделението под седалката, и когато утоли жаждата си, отпри ръце в полата и усети прошумоляването на хартията. Бръкна в пришития джоб и извади смачканото писмо. Разтвори го и се постара да го изглади с ръка. Вперил поглед в него така, сякаш то щеше да ѝ даде отговорите, от които имаше нужда. В тъмнината нямаше как да прочете съдържанието му, невъзможно беше да различи отделните думи, но и нямаше нужда. Беше го чела толкова много пъти, че го знаеше наизуст. Теа въздъхна тежко и се отпусна назад.

Уважаеми лорд Дърам,

Със съжаление Ви пиша, за да Ви уведомя, че с Вашата племенница се случи много неприятен инцидент. Преди няколко дни мис Хедърли се оплакала на приятелка, че не се чувства добре. Момичето остана на легло, за да възстанови силите си. Но когато на следващия ден състоянието ѝ се влоши, решихме да повикаме лекар. Прегледът не откри нищо сериозно и на мис Хедърли ѝ беше заръчана почивка в леглото поне няколко дни. За съжаление, оказа се, че госпожицата е използвала болестта си като претекст да избяга от пансиона. Никой не

знае къде е отишла, дори и най-близката ѝ приятелка – мис Фиделия Стюарт. Постарахме се да потърсим момичето възможно най-дискретно и за момента нито една от останалите девойки не знае, че мис Хедърли е изчезнала.

Пиша Ви, защото смятам, че като неин настояник, знаете най-добре как да подходите в тази ситуация.

Нека Бог бъде с Вас и скоро я намерите.

П.П. След като ми потвърдите, ще изпратя на посочения адрес нещата, които не е взела със себе си.

П.П.П. Не бих искала да разнасям непотвърдени слухове, но е възможно младият лорд Пембър да е замесен в изчезването на госпожицата.

*С уважение,
Мис Гъбълботъм*

Писмото ѝ звучеше като непристойна измислица. Но кой би си измислял подобно нещо? Как така, като гръм от ясно небе, я сполетяха толкова неочаквани проблеми? Младата жена разтри слепоочията си и прогължи да стои със затворени очи. Нямаше търпение да отбие всички неприятни спомени от вечерта. Предстоеше ѝ обаче още едно препятствие – да се влезе възможно най-дискретно в градския дом на благодетеля си.

Почитаемият виконт Дърам едва се съгласи да ѝ позволи да пее в операта. Ако научеше какво се е случило в „Бялата лилия“, сигурно щеше да ѝ забрани да си показва носа навън. Теа изпръхтя шумно и погали шала с ръка. Люлеенето на каретата я унасяше и тя с мъка държеше очите си отворени. Харолд пое голям риск, когато склони да я придружи. Само още малко, после той

щеше да почука тихичко по покрива – сигнал, че е време да слезе и да се промъкне през входа за прислугата. Съпругата му Матилда щеше да стои като страж до вратата, за да е сигурно, че ще бъде отключена, и никой да не забележи прибирането на Теа.

Всичко мина по план. Още щом пристъпи прага, Матилда я гръпна вътре и веднага заключи вратата. Провери два пъти дали наистина е заключила, след което повече Теа през коридорите за прислугата до банята, където я чакаше вана с вече поузстинала вода.

– Нека ти помогна да съблечеш тези ужасни дрехи! Срамота е да обикаляш града облечена по този начин! Ще ги изгоря, да знаеш – мърмореше си под носа прислужницата, докато ядно гръпаше връзките на корсета. Припряно освободи косата на Теа от фибите и няколко пъти я оскуба, но момичето не гъкна.

– Матилда, на твое място не бих изгорила дрехите, част от реквизита са и ще трябва да ги върна в операта. Благодаря ти за помощта. Сега вече мога и сама.

– Не ме ядосвайте, мис! Знаете, че не обичам да слушам за онова дяволско място. Да ви оставя, как пък не – изпнуфтя недоволно прислужницата. – Смъртно бледите, ще вземете да заспите във ваната и да се удавите. Или да си легнете с мокра коса и да простинете. Или, не дай си боже, да не хапнете. Ето, тук съм ви донесла малко студено пилешко и салата.

Теа сбърчи нос, когато видя чинията с вече желиралото се пиле.

– Глезана такава – измърмори под нос Матилда, – ето, измъкнах и бисквити от готвачката. Но да знаете, че с подобна вечеря никога няма да се напъхате в роклята, която братовчедка ви е избрала за предстоящия бал.

– Матилда – въздъхна изморено Теа, – много добре знаеш, че и цяла седмица да гладувам, пак няма да вляза в онази проклета рокля.

– Езикът, мис! Що за грозни думи!

– И за това няма оправия, Матилда. Ариадне нарочно избира такива рокли. Не ме пита нито какво желая, нито какъв е правилният ми размер. Има ли един-единствен случай – един поне, – в който да съм успяла да вляза спокойно в роклята? Тя просто иска да е сигурна, че ще изглеждам като посмешище и че никоой няма да ми обърне внимание.

– Глупости, мис! – прекъсна я отново Матилда и се зае да реше гъстата ѝ тъмна коса. – И бездруго рядко ходите на бал, нали? Не бъдете неблагодарна, кой знае, може някой втори син или военен да ви хареса. Или пък някой благ свещеник.

Теа сви гневно устни и ядно затърка кожата си. Ви наги се намираше кой да ѝ напомни, че е в този дом по милост. А кой беше най-бързият начин да го напусне достойно? Женитба, разбира се. Но с условие – шансовете ѝ за брак се свеждаха най-много до нечий втори син, военен или свещеник. Но какво ли можеше да очаква една бедна повереница без титла и без зестра?

Вече две години Теа се примиряваше с капризите на Ариадне и обидното отношение на лейди Корин. Когато майка ѝ – мисис Летиша Хедърли, позната на половин Европа като оперната прима Сабин Буска – се разболя от туберкулоза, животът на двете сестри рязко се промени. Летиша играеше на сцената до последно, но когато състоянието ѝ се влоши и не можеше повече да пее, парите секнаха. Тогава майка им реши, че е време да се свърже с брата на баща им. Лорд Дърам бе приел без колебание поканата ѝ да се срещнат. Мълчаливо изслуша историята на Летиша и дори не понечи да ѝ

откаже, когато го помоли да се погрижи за двете ù пораснали дъщери, докато тя е на лечение в Австрия. И без никой да попита двадесет и еднагодишната Теа или шестнадесетгодишната Елена, двете момичета бяха набързо целунати от майката и оставени с по един куфар да приемат новата си съдба – на повереници на семейство Дърам.

Съпругата на лорда, изглежда, имаше склонност да прави емоционални сцени, защото при посрещането на двете сестри за малко не припадна на прага на дома си. Мусеше се и притискаше ароматна кърпичка към носа си, сякаш дъщерите на девера ù бяха прокажени. Теа моментално изпита неприязън към нея, затова избягваше да среща погледа ù, да не би да се види колко силно я ненавиждаше. Лейди Корин се прекръсти няколко пъти, докато слушаше съкратената история за появата на момичетата, но поне не опита да ги изгони. Впечатляващо бързо намери място в приличен пансион за Елена. Така, по-малката Хедърли напусна дома само след месец. Теа беше гневна и готова да се хвърли да защитава сестра си, но Елена я склони да не предприема нищо. Двете бяха различни – като вода и олио, – но свикнали една с друга, те винаги успяваха да стигнат до разбирателство.

На сбогуване сестрите се презърнаха силно и си обещаха да си пишат всяка седмица. Теа се въздържа да не се разплаче, докато махаше на сестра си, но си даде дума да намери начин възможно най-скоро да се отърве от покровителството на Дърам.

Заради болестта не само майка им се отказа от мечтата си. Летиша се беше заела да обучава Теа усилено на солфеж. Голямата сестра мечтаеше да тръгне по стъпките на майка си и да постигне нейната слава. Дори си беше избрала псевдонима, с който да се яви пред публиката. Но когато здравето на Летиша съв-

сем отслабна, уроците се разрешиха. На Теа ѝ се налагаше да прогължи сама. Преди да настъпи моментът на раздялата, майка им не сметна за нужно да съобщи на дъщерите си, че планира да ги остави под чужда опека. И дума не стана за плановете и мечтите на Теа да пее на сцена. В дома на семейство Дърам се гледеше с пренебрежение на музикалните ѝ стремежи. Веднъж лейди Корин я чу да пее и се оплака, че гласът на Теа бил груб и тежък и ѝ докарвал непоносимо главоболие. След този случай на Теа ѝ беше забранено да се упражнява да пее. Можеше единствено да прогължи да учи солфеж.

Човек би си казал, че с майка оперна певица и детство, изкарано по големите оперни театри из Европа, Теа се е наситила на лудостта и блясъка на операта. Сестра ѝ така и не можа да свикне с постоянното пътуване, със самотните вечери, в които майка им отсъстваше, с бурните празненства, които Летиша понякога организираше. Елена не обичаше музиката, ненавиждаше сцената и не искаше да има нищо общо с операта. Тя беше разумна, скромна и кротка. Или поне така си мислеше доскоро Теа. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя уморено пусна лувата във водата. Изплакна се, остави Матилда да подсуши косата ѝ и да я сплете на плитка, хапна няколко хапки от пилето и най-накрая се мушна в леглото.

Последната ѝ мисъл, преди да потъне в дълбок сън, беше, че и този ден бе изминал, без изобщо да има представа къде е сестра ѝ.

За автора

АНГЕЛИНА АНГЕЛОВА е родена и израснала във Варна. Завършва висшето си образование в УНСС и работи за голяма технологична компания. Обича да пише от малка и развива тази си страст в гимназията и по-късно в университета. След дълга пауза, по време на майчинството се завръща със любимото си занимание.

Ангелина живее в София със съпруга си и двете си прекрасни момчета. Когато не е потопена в страстите на Викторианска Англия, обича да пече сладкиши и да строи влакове-стрела от ЛЕГО с децата си.